

Mental Illness & End Times #1

Psykykinen sairaus & lopunajat, osa 1

Hei kaikki,

Monet meistä tuntevat jonkun, joka elää jatkuvassa tunne-elämän traumatilassa tai jopa tunne-elämältään sairaana. Tilastojen mukaan Yhdysvalloissa arvioidaan 26 %:n yli 18-vuotiaista aikuisista kärsivän diagnosoitavissa olevasta mielenterveyshäiriöstä, mikä merkitsee yhtä aikuista neljästä tai yli 57 miljoonaa ihmistä - useimmat meistä tuntevat jonkun, jota mielenterveyshäiriö koskettaa. Kuitenkin näiden ystävien ja perheenjäsenten auttaminen parantumaan ja tulemaan eheiksi tunne-elämältään ja mieleltään on mysteeri useimmille meistä. (<http://www.nimh.nih.gov/health/publications/the-numbers-count-mental-disorders-in-America/index.shtml>)

Missä tunne-elämää koskeva päättyy ja demoninen alkaa? Missä luonnolliset aivojen kemialliset prosessit ja sähköiset toiminnot päättyvät ja demoninen alkaa? Mitä Raamatulla on sanottavana tunne-elämän ja mielen häiriöiden ja sairauksien syistä ja parantavista tekijöistä?

"Käyttäytymishäiriö"

Tuo oli diagnoosi eräästä 8-vuotiaasta pojasta, joka valehteli pakonomaisesti ja uskoi valheitaan sekä kärsi useista erilaisista käytösongelmista, jotka liittyvät käyttäytymishäiriöön. Hänen tullessaan 18-vuotiaaksi diagnoosista oli tullut "antisosiaalinen persoonallisuushäiriö". Hän oli pakonomainen valehtelija, joka uskoi omiin valheisiinsa ja versioonsa todellisuudesta, manipuloija, varas, ja hän kiisti ankarasti, jos joku esitti hänelle totuuden.

Parikymppisenä hänen tilansa ja käytöksensä tuli rikollisemmaksi ja monimutkaisemmaksi. Hän ei osoittanut mitään katumusta mistään teostaan, sillä hänen mielessään hänen systeeminsä oli todellinen ja kaikki muut olivat väärässä. "Se oli väärinymmärrys" oli hänen tavallisin selityksensä kaikkeen alkaen hänen kohtaamistaan rikossyytteistä ja päättyen potkujen saamiseen eri työpaikoista sekä rikkoutuneisiin ihmissuhteisiin.

Hän harrasti irtosuhteita ja kertoi naisille sekavia tarinoita keksitystä rahasto-omaisuudesta ja vei näiltä jalat alta vain varastaakseen jalokiviä, autoja ja rahaa näiden sydänten lisäksi. Esimerkiksi hän meni hienoja autoja myyvään kauppaan, otti Ferrarin tai jonkin toisen eksoottisen auto koeajoon, käytti sitä pikatreffeihin, sitten palautti ajoneuvon vain selittääkseen naiselle seuraavilla treffeillä, että Ferrari oli viritettävänä tai hän oli myynyt sen ja odotti seuraavan Ferrarinsa toimitusta.

Hän vietti suurimman osan pari-kolmekymppisen elinvuosistaan vankilassa varkauksista, petoksista ja erilaisista muista rikoksista tuomittuna.

Harhainen vai demoninen?

Lopulta hän avioitui ja näytti asettuvan aloilleen, lapsia tuli kuvaan mukaan ja elämä kulki eteenpäin. Mutta hän ei ollut parantunut, vapautettu, eikä hänen mielensä uudistunut Sanan kautta. Kristinuskossa ei ollut mitään voimaa tai toivoa hänelle ja hänestä tuli ateisti.

Hän tuli kristitystä perheestä, mutta oli avioerolapsi. Oliko hän yksinkertaisesti sairas ja tarvitsi parantumista, vai tarvitsiko hän vapauttamista? Mitkä sellaiset hengelliset voimat olivat toiminnassa tavalla, joka vei hänet psykiseen sairauteen ja kuinka paljon oli kyse harkitusta halujen tyydyttämisestä sekä jopa huijaamisesta ja vehkeilystä nauttimisesta?

Missä tarkalleen päättyvät aivojen luonnolliset sekä tunne-elämään liittyvät prosessit ja demoninen alkaa?

Muistakaa tämä esimerkki, koska ensi viikolla selitän sen, miten hänestä tuli tuollainen ja hänen tapauksensa antaa vastauksia toisiin tapauksiin.

Itsemurha ja kristityt?

Psyykkistä ja tunne-elämään liittyvää sairautta nähdään kaikkialla Raamatussa, vaikka käytetäänkin toisia sanoja, ja joissakin tapauksissa tilanne esitetään sellaisena, että sairauden syynä ovat demoniset vaikutteet. Viimeisten 10 vuoden aikana olen nähnyt useampien kristittyjen kuin koskaan ennen kamppailevan tunne-elämän ja psyykkisten sairauksien kanssa ja kuukausittain joku kysyy sähköpostiviestissään sitä, että jos kristitty tekee itsemurhaan, onko tämä tuomittu helvettiin.

Vastaukseni on, että kristittyjä kuolee fyysisiin sairauksiin emmekä epäile heidän pelastumistaan, joten miksi epäilimme jonkun kristityn pelastumista, kun psyykkinen sairaus johtaa siihen, että hän tekee itsemurhan? Lisäksi, kuinka moni uskova tekee hidasta itsemurhaa ylipainon, tupakoinnin tai päihderiippuvuuden kautta? Ihminen voi olla psyykkisesti sairas aivan kuten hän voi olla fyysisesti sairas ja olla samalla hengessään uudestisyntynyt.

Psyykkinen sairaus merkki lopunajoista

Tässä kirjoitussarjasta aion jäljittää sen prosessiin, joka alkaa viedä ihmistä tunne-elämän ja psyykkisen sairauden tielle, ja kuinka kääntää tuon prosessin suunta päinvastaiseksi Herran avulla. Katsomme sitä, mikä avasi tuon oven useille ihmisille Raamatussa ja tarkastelemme ratkaisuja. Tunnen monia ihmisiä, jotka ovat saaneet voiton tunne-elämän ja psyykkisistä sairauksista ja on olemassa joitakin yhteisiä tekijöitä, jotka olivat heidän voittonsa avaintekijöitä, joista kerron tässä sarjassa.

Jeesus ja Paavali esittivät huomautuksia siitä, että viimeisinä päivinä ihmiset menehtyisivät pelosta, monien rakkaus kylmenisi, ihmisillä ei olisi omaatuntoa, he olisivat aina opetusta ottamassa, mutteivät voisi koskaan päästä totuuden tuntemiseen, ihmisten sallittaisiin uskoa harhakuvitelmiin. Paavali sanoi myös, että ihmiset päästäisivät 'tuntonsa turtumaan' tai heillä ei olisi omaatuntoa (ei katumusta) ja niin antautuisivat eri synteihin ja pahuuteen.

(Lk. 21:26, Matt. 24:12,1. Tim. 4:1-2, 2. Tim. 3:1-7, Ef. 4:19)

Psyykkiset ja tunne-elämän sairaudet ovat yksi lopunajojen merkeistä, kuitenkin tätä tosiasia koskevia opetuksia on harvassa. Yhteiskuntamme sairastaa tunne-elämältään ja psyykkisesti, ja näemme tulokset otsikoissa, jotka kuvaavat järjetöntä väkivaltaa kaikilla tasoilla ja koskevat yhtä lailla kristittyjä ja ei-kristittyjä.

Mitä ratkaisuja kristillisessä kulttuurissa on?

Kun Jeesus sanoi, että palatessaan Hän etsii ihmisiä, jotka antoivat ruokaa ja juomaa nälkäisille, vaatettivat alastomat, kävivät sairaiden ja vankien luona, eikö olisi todennäköistä, että jotkut ihmiset joutuivat noihin olosuhteisiin tunne-elämän ja psyykkisten sairauksien johdosta?

Suosituissa karismaattisten piirien opetuksissa psyykkisestä sairaudesta syytetään automaattisesti demoneja ilman, että tarkastellaan muita syitä, jotka Raamattu esittää. Ja

on olemassa joitakin palvelutyöorganisaatioita, jotka käskevät ihmisiä jäljittämään sukuaan taaksepäin jopa 10 sukupolvea löytääkseen, kuka esivanhempi avasi oven demoneille, jotka nyt kaikkia näitä sukupolvia myöhemmin aiheuttavat heille kärsimystä.

Jotkut palvelutyöorganisaatiot pitävät jokaista kielteistä tapahtumaa ihmiselämässä 'sisäistä' parantumista vaativana, ja ihmistä johdatetaan 'valmentajan' kanssa visualisoimaan tapahtuma, visualisoimaan Jeesus tulemaan tuohon tapahtumaan ja pohjimmaltaan kirjoittamaan uudelleen historiaa siten, että Jeesus on siinä seisomassa osoittaen suurta rakkautta ja parantaen samalla kun ihminen muistelee tuota tilannetta.

Vallitsevana teemana näissä ponnisteluissa kauttaaltaan on pohjimmiltaan 'se ei ole minun syyntä' tai 'paholainen pakotti minut tekemään niin' tai 'esivanhempi on syytä siihen, että olen tässä tilassa' tai 'saisin voiton, jos löytäisin sen yhden avaimen, jota esivanhempi käytti avaamaan oven demoniselle sukulinjassamme'.

Heilurin toinen pää

Jos tunne-elämän ja psyykkisen sairauden kimppuun käyminen demonisena asiana on heilurin yhdessä päässä, niin vastakkaisessa päässä on asian hoitaminen puhtaasti kliinisenä 'kristillisenä' asiana, mikä useimmille karismaatikoille näyttyy 'ei-hengellisenä'. Tämä pelottaa monet karismaatikot pois 'kristillisestä mielisairaudesta' tai hoitokotiohjelmasta - pelko luonnollisen ja psykologisen avun yhdistelmästä, kun oletuksena on se, että ongelma on demoninen. Kuitenkin usein menestys löytyy näistä ohjelmista, kun ne yhdistävät raamatullisen ja lääketieteellisen, joka saattaa sisältää lääkitystä, ja potilaalle annetaan käytännön työkaluja taisteluun väärin ajatusten ja tunteiden kanssa.

Näiden kahden välissä näyttää olevan mysteerin, vaaran ja epäilyn ei-kenenkään maa. Joten aloitetaanpa tarkastelemalla joitakin ihmisiä, jotka kärsivät tunne-elämän häiriöistä tai vaivoista tai psyykkisistä sairauksista Raamatussa, sen jälkeen kurkistamme heidän mielensä verhon taakse tehdäksemme eron tunne-elämää koskevan, psyykkisen ja demonisen välillä sekä erottaaksemme kaikkien saatavilla olevan Jumalan parantavan voiman.

Muutamia esimerkkejä pohdittavaksi

Kuningas Saul - hallitsemattomia raivonpurkauksia, vainoharhaisuutta, pelkoa - ylistysmusiikki lievitti.

Nebukadnessar- uskoi olevansa eläin, modernissa kielenkäytössä: lykantropia, boantropia, skitsofrenia.

Daavid, Job, Elia - kärsivät ajoittain elämässään masennuksesta.

Gerasalainen mies, jossa oli 'Legioona' - hänellä oli 'saastainen' henki (usein tarkoittaa seksuaalisesti saastaista), viilteli itseään, alaston.

Juudas - teki itsemurhan, kun suunnitelmansa epäonnistui pakottaa Jeesus osoittamaan kuka Hän on.

Kain - murhasi veljensä raivokohtauksen saatuaan, mutta hänen tiensä päätökseen tehdä murha on hyvin dokumentoitu.

Ja tällä vain muutamasta Raamatun henkilöstä koostuvalla listalla on viikon kirjoitustila tullut täyteen. Ensi viikolla tutkimme SITÄ KESKEISINTÄ ydintarvetta elämässämme, josta Jeesus opettaa ja sen seurauksia, kun tuota tarvetta ei ihmisellä ole tyydytetty - mikä voi johtaa psyykkisiin häiriöihin. Siihen saakka siunauksin,

John Fenn

cwowi.org ja kirjota sähköpostit minulle osoitteeseen cwowi@aol.com

Mental Illness & End Times #2

Psykykinen sairaus & lopunajat, osa 2

Hei kaikki,

Tänään kerron kaikkien tunne-elämän ja psykisten häiriöiden juuresta ja siitä mitä paholainen käyttää meitä vastaan elämässä tunne-elämän ja psyyken alueella.

Ei juurta

"Ja samoin kuin se, mikä on kylvetty kivikkoiseen maahan, ovat ne, jotka Sanan kuullessaan riemuitsevat ja ottavat sen iloiten vastaan. Mutta heillä ei ole mitään juurta itsessään, ja siten kestävät vain hetken. Kun ahdinko (olosuhteiden paine) tai vaino (toisten mielipiteet) nousee Sanan tähden, he kompastuvat (loukkaus) ja lankeavat pois." Mk. 4:13-20 (suomennos tässä)

Ahdinko tai olosuhteiden paine vaikuttaa meihin kaikkiin, mutta ne joilla on juuri, oppivat pysymään pystyssä elämän stressitilanteita, paineita ja pelkoja kohdatessaan. Mutta niiden kohdalla, joilla 'ei ole mitään juurta itsessään' tuo paine, joka tulee ottamaan Sanan (Elävän Sanan) elämästämme, lamaannuttaa heidän tunne-elämänsä ja kykynsä toimia ja tehdä viisaita päätöksiä.

Vaino, mikä tarkoittaa toisten mielipiteitä, ulottuu yksinkertaisesta juoruilusta siihen, että tulee surmatuksi siksi, että joku ajattelee kristittyinä olemisen olevan kuoleman arvoista, vaatii itsessä olevaa juurta, jotta voi seistä lujana. Suurimman osan aikaa välitämme siitä, mitä toiset meistä ajattelevat rajoitetussa määrin, ja kun joku sanoo jotakin, joka loukkaa tai hänen mielestään meidän pitäisi toimia tavalla x kun me ajattelemme toimia tavalla y, me voimme kestää sen ja jatkamme elämässä eteenpäin.

Ihminen, jolla ei ole juurta itsessään, kääntyy 'vainoa' käsitellessään sisäänpäin ja muuttaa toisten mielipiteet kivuksi, itsekriittisyydeksi tai vihaksi. Koska häneltä puuttuu juuri, toisten mielipiteet saavat suuremman painoarvon kuin pitäisi - vanhempien, ystävien, työtovereiden, perheenjäsenten - ja hän 'kompastuu'. Mikä siis on tuo elintärkeä juuri?

Mikä on tuo juuri, jonka pitäisi olla meissä kaikissa?

"...että Kristus voisi elää sydämessänne uskon kautta, **että te olisitte juurtuneita ja perustautuneita rakkauteen (agape - ehdoton rakkaus)**, ja sitten kykenette ymmärtämään ja tietämään sen, mikä on tietämisen tuolla puolen, Kristuksen rakkauden korkeuden ja syvyyden ja leveyden ja pituuden, niin että voitte tulla täytetyiksi kaikella Jumalan täyteydellä." (Ef. 3:14-20, suomennos tässä)

Jokaisen lapsen, jokaisen teini-ikäisen, jokaisen aikuisen pitäisi olla juurtunut ja perustautunut ehdottomaan rakkauteen. Tuon ehdottoman rakkauden on määrä tulla aluksi vanhemmilta, ulospäin siirryttäessä perheenjäseniltä ja ystävilta sekä seurakuntaperheeltä - jokaiselta, joka käy missään 'seurakunnaksi' kutsutussa paikassa, tapahtuipa se sitten kotona kuten apostolit tekivät ja niin monet tänään tai jossakin auditorionmuotoisessa kokoussalissa, 'seurakunnan' pitäisi välittää jokaiselle ihmiselle ehdotonta rakkautta.

Paavali sanoi, että JOS ihminen on juurtunut ja perustautunut tuohon ehdottomaan rakkauteen, hän tulee tuntemaan ja ymmärtämään sen, mikä menee yli pelkän älyllisen tiedon - hän tulee tietämään 'tietäjässään' (tiedon subjekti, suom. huom.), että Isä ja Herra Jeesus rakastavat häntä ehdoitta ja tulee täyttymään Jumalan täyteydellä.

Turvallisuus

Tuo turvallisuus, joka tunnetaan olemuksemme syvyyksissä, karkottaa kaiken pelon, kaiken olosuhteiden paineen, sijoittaa toisten mielipiteet toisarvoiseen asemaan ja alistaisiksi meitä niin rakastavien Isän ja Herran Jeesuksen mielipiteelle!

Rakkauteen juurtuneena oleminen merkitsee, että joku voi 'leikata irti' koko elämämme, työmme, ponnistelujemme kasvin ja ehkä jopa surmata ruumiimme, mutta hän ei voi koskea juureen. Se mitä hän sanoo, saattaa haavoittaa kuolemaan saakka, mutta me tiedämme olevamme Isän ja Herran Jeesuksen ehdottomasti rakastamia riippumatta siitä, mitä ihmiset meistä ajattelevat. Tuon tietäminen on vahvemman lujuden lähde kuin olosuhteet tai ihmisten mielipiteet.

Sen tähden Jeesus sanoi kylväjävertauksessaan, että ihminen, jolla ei ole (tuota) juurta itsessään, kompastuu, loukkaantuu, lankeaa pois Hänen teoistaan elämässään - jos hän ei tiedä syvällä sisimmässään olevansa ehdottomasti rakastettu, hän ei kykene käsittelemään olosuhteita tai toisten mielipiteitä.

Yksi esimerkki tuhoutuneesta juurtumisesta

Viime viikolla kerroin tarinan pojasta, joka 8-vuotiaaksi tullessaan kävi terapiassa 'käyttäytymishäiriön' vuoksi ja siitä, että hän oli avioerolapsi. Jostakin syystä hän joutui vastaanottamaan suurimman osan isänsä vihasta.

Hän oli seitsemän, kun hänen isänsä jätti perheen ja isänsä piiskauksen aikaansaaman syyllisyyden mallia johdonmukaisesti toteuttaen hän otti välittömästi kontolleen syyn avioerosta. Yhtäkkiä hän uskoi ja sanoi monta kertaa, että jos häntä ei olisi, hänen äitinsä ja isänsä olisivat yhä yhdessä, jos hän ei olisi elossa, he olisivat yhdessä - hänen mielessään kaikki oli hänen syytään.

Hänen isänsä oli poikaan kohdistuneen ankaran vihan kautta tuhonnut kaiken juurtumisen ehdottomaan rakkauteen, joka tuolla pojalla oli, joten kun avioero tapahtui, Paholaisen oli helppo hyökätä hänen kimppuunsa. Ahdinko ja vaino tässä tapauksessa olivat avioero ja sen seuraukset ja hänen isänsä mielipide pojastaan - todellinen tai kuviteltu.

Paholainen on aivan yksin

Jeesus sanoi Joh. 8:44:ssä, että kun paholainen puhuu valhetta, hän puhuu sen aivan yksin (engl. Raamatunkäännös). Aamos 3:3 kysyy: "Voiko kaksi kulkea yhdessä elleivät he ole siitä sopineet?" Kun me kokoonnumme rukoukseen, teemme niin koska Jeesus sanoi, että kun kaksi tai kolme on koolla Hänen nimessään, Hän on siellä heidän keskellään. Yhtä mieltä olemisen voima on avain.

Paholainen on ulkopuolella katsoen sisälle. Paholainen on yksin etsien jotakuta, joka olisi yhtä mieltä hänen kanssaan. Meillä on Kristus meissä, Isä ja Herra ja Pyhä Henki kaikki 'meidän puolellamme' ja yhtä mieltä Isän pyrkimysten suhteen elämässämme.

Paholainen on yksin. Hän sanoo asioita usein kuin haulikolla räiskien, hulluja ajatuksia tietämättä, tarttuuko mikään hänen laukomansa meihin. Mutta joskus hän ja hänen demoninsa näkevät aukon, jonka on aikaansaanut juurtumisen ja perustautumisen puute, ja ao. ihminen ottaa vastaan ja uskoo yksinkertaisen valheen ja kun hän uskoo tuon valheen, ollaan yhtä mieltä ja yhtäkkiä tuosta valheesta tulee hänelle totuus.

Kun tuo nuori poika sai julman rangaistuksen koska hänen isänsä oli vihainen elämälle, ja sitten hänen isänsä jätti perheen, paholaiselle oli pikku juttu sanoa valhe ja saavuttaa yhtä mieltä oleminen: "Tämä on täysin sinun syytäsi. Jos sinua ei olisi, äitisi ja isäsi olisivat yhä yhdessä."

Ja yhtäkkiä tuon ihmisen kerran vastaanottamasta valheesta tuli totuus ja sen tähden kaikki muut olivat väärässä. Se avasi oven suuremmille demonisille vaikutteille ja lähetti pojan psyykkisen sairauden tielle.

Totuus

Totuus oli, että poikaa rakastivat ehdoitta hänen äitinsä, sisaruksensa, ystävänsä ja naapurinsa, mutta heti kun hän oli uskonut sen valheen, että asia (avioero) oli hänen syynsä, hän ei voi voinut uskoa totuutta. Yhtä mieltä olemiseen liittyvä tosiasia on se, ettei ihminen voi samanaikaisesti uskoa sekä valhetta että totuutta.

Monilta uskovilta puuttuu ehdottoman rakkauden juuri ja niinpä he syvällä sisimmässään eivät pidä itsestään tai jopa vihaavat itseään, ja kuitenkin he kärsivät yrittäessään uskoa Isän rakastavan heitä eivätkä ikänä näytä 'saavuttavan sitä'. Se johtuu siitä, että he yrittävät uskoa ja tuntea Isän rakkauden pitäen samalla kiinni siitä valheesta (valheista), jonka he ovat uskoneet koko elämänsä.

Ihmisen täytyy 'lakata uskomasta' valhetta ennen kuin hän voi uskoa totuutta. Se pitää aina sisällään ilmestyksen Isältä sekä nuo ensimmäiset pelottavat askeleet, joilla hylätään vanhat ajatukset, joita vuosien ajan pidettiin totuutena - se on sinun syysi, kukaan ei rakasta sinua, kehenkään ei voi luottaa - ja uskotaan Isän rakkauden totuus sen sijaan.

Se on vaikeaa, koska vuosien elämäkokemus näyttää vahvistavan valheen, jota on pidetty totuutena, mutta ei ole elämänhistoriaa uskoa Jumalan rakkautta (vaikka onkin, mutta sitä ei voi nähdä samalla kun pitää kiinni valheesta)... sen täytyy olla tunnettu syvällä hengessäsi, missä käsitetään asiat, jotka käyvät yli älyllisen ymmärryksen.

Jos ihmiseltä puuttuu tuo ehdottoman rakkauden juuri, hän ei voi vastaanottaa pään tiedon yli menevää Isän rakkautta, hän ei voi rakastaa toisia niin kuin itseään koska ei rakasta itseään... ja syntyy epäonnistuneiden ihmissuhteiden ja huonojen päätösten noidankehä - joka aloittaa matkan pitkin epätervettä tunne-elämän ja psyykkisen myllerryksen polkua, joka jatkuu siihen saakka, kunnes hän oppii hylkäämään ja lopettamaan uskomisen valheeseen (valheisiin) ja vastaanottaa totuuden ilmestyksen...

Ja jatkamme tästä ensi viikolla. Siihen saakka, siunauksin!

John Fenn

www.cwowi.org ja kirjoita sähköpostit minulle osoitteeseen cwowi@aol.com

Mental Illness & Christians #3

Psyykkinen sairaus & kristityt, osa 3

Hei kaikki,

Viime viikolla kerroin Raamatunkohdasta Ef. 3:14-17 joka sanoo, että meidän kaikkien pitäisi olla juurtuneita ja perustautuneita ehdottomaan rakkauteen, ja jos olemme, kykenemme ymmärtämään Kristuksen rakkauden, joka menee yli pään tiedon.

Jeesus sanoi Mk. 4:17:ssä, että ne, jotka eivät ole juurtuneita ja perustautuneita, eivät kykene pysymään pystyssä olosuhteiden ja ihmisten mielipiteiden painetta vastaan, vaan he 'kompastuvat', kun näitä paineita tulee. Itse vertauksessa Jeesus kuvasi näiden ihmisten sydänten koostuvan pienistä kivistä, kreikaksi 'petrodes', mikä maalaa kuvan ohuesta maakerroksesta suuren määrän pikkukiviä päällä.

Hän varttuu antaen toisten nähdä tuon ohuen maakerroksen ollen samalla itsessään pelokas ja peläten toisten voivan päästä selville, että pinnan alla on pikkukiviä, joista hän ei tiedä, kuinka päästä niistä eroon. Jokainen pikkukivi on niin muodoin tunne-elämän ongelma tai ajatuksen linnoitus, joka muodostui, kun tuo ihminen koki tapahtumia, jotka tuhosivat ehdottoman rakkauden hänen sydämessään, mikä estää Sanan 'kasvia' juurtumasta.

Kerroin kuinka Jeesus sanoi John 8:44:ssä, että Paholainen seisoo yksin, ja kun hän puhuu valheen, hän tekee niin itsekseen - hänellä ei ole ketään, joka olisi yhtä mieltä hänen kanssaan, hän on ulkopuolella hengellisessä maailmassa katsoen sisälle. Hän puhuu asioita ihmisille nähdäkseen, olisiko kukaan yhtä mieltä hänen kanssaan, ja jos joku on, se avaa hänelle oven ja hänellä on pääsy tämän ihmisen elämään. Kun ihminen uskoo valheen ja tulee sopimukseen tuon valheen kanssa, hänelle tuosta valheesta on tullut totuus. Tämä lähettää ihmisen polulle kohti epätervettä tunne-elämää ja mielenterveyttä.

Elämässä kompastelu

Ehdottomaan rakkauteen juurtuminen tuhoaa kaikki mahdollisuudet pikkukiven muotoutumisesta lapsen sydämeen kun se ensi kertaa yrittää muotoutua. Esimerkiksi joku poika heittää kiven ja rikkoo naapurin ikkunan, hänestä tuntuu hirvittävältä ja Paholaiselta tulee hänelle ajatus, että hän on paha ihminen.

Vanhempi vastaa tuohon valheeseen ehdottomalla rakkaudella vahvistaen, ettei lapsi ole paha, että hän on ja tulee aina olemaan rakastettu, mutta että hän teki jotakin väärin ja hänen täytyy kohdata seuraukset. Kaikki mahdollisuudet yhtä mieltä olemiseen Paholaisen valheen kanssa tuhosi ehdoton rakkaus, joten millään pikku 'kivellä' ei ole mahdollisuutta muotoutua pojan sydämeen, koska häntä vahvistettiin ehdottomassa rakkaudessa jokaisessa tilaisuudessa, jolloin häntä ojennettiin.

Kreikan sana Mk.4:17 :ssä joka on käännetty 'he kopastuvat' tai 'he loukkaantuvat', on "skandalizo", joka merkitsee "panna ansa tai kompastuskivi tielle". Tämä EI ole kreikan 'ansaa' tarkoittava sana (pagis), vaan se teko, jolla tuo ansa pannaan suoraan jonkun tielle niin, että hän saattaa jäädä ansaan tai kompastua.

Jeesus sanoi "Kun ahdinko (olosuhteiden paine) tai vaino (toisten mielipiteet) nousee Sanan takia, he loukkaantuvat (heidän tiellään on kompastuskivi)." Mk. 4:17

Selvästi Paholaisen hänen tielleen suoraan paneman kompastuskiven tarkoitus on saada tuo ihminen tietoiseksi tai muistuttaa häntä ehdottomaan rakkauteen juurtumisen puutteesta, mikä saa hänet epäonnistumaan tai kykenemättömäksi kasvamaan Herra ja ihmisenä tietyillä alueilla. He pystyttävät vakauden julkisivun - antaen ihmisten nähdä tuon ohuen maakerroksen - mutta piilottavat sydämessään olevat monet pikkukivet, jotka estävät tunne-elämän juuria kasvamasta syvälle.

Katsotaan, kuinka tämä toimii

Antakaa kun palaan poikaan, jota olen käyttänyt esimerkkinä tässä opetussarjassa. Kun hänen vanhempiansa avioeron paine tapahtui, Paholainen kykeni puhumaan hänelle valheen, että se oli pojan syytä ja heti kun poika oli yhtä mieltä tuon valheen kanssa, siitä tuli hänelle totuus. Kun hän uskoi asian olevan hänen syynsä, tuo 'totuus' oli hänelle niin kipeä, niin tuhoisa, se että hän oli syy äitinsä ja isänsä eroon, niin että hän rakensi itsepetoksen fantasiamaailman ja muutti todellisuutta suojellakseen itseään siltä, että olisi syyppää mihinkään lisäepäonnistumiseen elämässä.

Tästä seurauksena oleva tunne-elämän vaurio tarkoitti, että 'hylätty' koulun kokeessa oli opettajan vika. "Se oli vain väärinymmärrys" olisi tarina, koska totuus merkitsisi, että syy olisi hänen, mikä vahvistaisi avioeron kipua yhä uudelleen, joten hänen täytyi kertoa valheita, mikä estäisi tunne-elämän kivun kokemisen.

Siihen mennessä kun hänestä tuli aikuinen valheen kertomisen seuraamuksilla oli kovempia seurauksia. Kun hän varasti lähes 4 000 dollaria ravintolasta jossa työskenteli, "Se oli vain väärinymmärrys" epäonnistui ja hän kärsi sen tuloksena vapausrangaistuksen vankilassa - vannonen yhä, että hänet oli lavastettu syylliseksi, että se oli jonkun toisen syy. Tuo valhe voidaan jäljittää suoraan takaisin sen valheen uskomiseen, että hän oli syyppää vanhempiansa avioeroon.

Sen totuuden myöntäminen, että olisi mihinkään syyppää, toisi jälleen sen ydin 'totuuden' kauheuden (alitajuisesti), että häntä piti syyttää vanhempiansa avioerosta, ja se oli vain liian tuskallista. Oli vähemmän tuskallista kokea neljä vuotta vankilassa vannonen, että oli lavastettu syylliseksi kuin että olisi myöntänyt totuuden - niin suuri on tuska, kun ei ole juurtunut ja perustautunut ehdottomaan rakkauteen.

Toinen esimerkki

Käytetään esimerkkiä nuoresta tytöstä, jota on seksuaalisesti ahdisteltu. Tuo häntä kohtaan tehty väkivalta tuhosi kaiken sen juurtumisen ehdottomaan rakkauteen, joka hänellä oli. Hän menee naimisiin, koska niin tehdään tavallisesti, mutta hän ei pidä tyydyttävänä miehen rakkautta, koska hän ei ole koskaan selvittänyt sitä tuskaa ja häpeää jota tunsi, kun häntä käytettiin hyväksi.

Hän menee naimisiin melko tunteettoman ja toisinaan kylmän miehen kanssa, ja samalla kun nainen rakastaa miestä yhdellä tasolla, miehet ovat aina loukanneet häntä kun taas kukaan nainen ei koskaan ole. Hän alkaa uskoa valhetta, että hänen täytyy tutkia toisen naisen rakkautta täyttymyksen kokeakseen, mikä johtaa avioeroon ja suuremman hämmennyksen ja dysfunktionaalisuuden tielle.

Tai

Tämä sama tyttö saattaa uskoa toisen valheen, että koska miehet käyttivät häntä seksuaalisesti hyväksi, se oli hänen lahjansa, hänen yksi lahjansa elämässä: seksi. Hänellä saattaa sen tähden olla seksisuhteita monien poikien ja sitten aikuiseksi vartuttuaan miesten kanssa hänen etsiessään sitä yhtä suhdetta, joka täyttäisi hänen syvän halunsa tulla ehdoitta rakastetuksi ajatellen virheellisesti, että seksin harrastaminen jokaisen kundin kanssa mahdollistaa sen, että hän jonain päivän löytää 'sen oikean'.

Tai

Joku poika tai tyttö saattaa varttua kodissa, jossa mies löi äitiä. Tämä ei ole ehdotonta rakkautta lainkaan, mutta lapsi kasvaa aikuiseksi ajatellen, että puolisonsa lyöminen ja läiskiminen on rakkauden ilmaisemista. Sen tähden kun hän aloittaa ihmissuhteita, hän alitajuisesti provosoi tuon ihmisen vihaan yrittäen saada tämän räjähtämään vihasta ja lyömään, koska syvällä hänen sisällään se on ainoa tapa, jolla hän tuntee 'rakkautta' ilmaistavan.

Tai

Joku lapsi kasvaa kotitaloudessa, joka on liian kiireinen. Vanhemmilla on uransa, lapset sysätään jokaisen tarjottuun urheilu- ja koulutapahtumaan, jokaiseen seurakunnan tapahtumaan ja 'perheen yhdessäoloaika' päivällispöydän ympärillä iltaisin on jotakin sellaista, jota nähdään vain vanhoissa elokuvissa ja vanhoissa TV-ohjelmissä.

Lapsi kasvaa ilman ehdotonta rakkautta, vaikka vanhemmat saattavat tuntea tuota rakkautta lapsiaan kohtaan, mutta lapsi harjaantuu itse asiassa siihen, että rakkautta ilmaistaan vain siinä määrin, kuinka menestyksekkäs hän on niissä urheilu-, koulu- tai seurakuntatapahtumista, joihin hän osallistuu.

Lapsi elää suoristus pohjaista rakkautta, tuntien painetta esiintyä kuin opetettu hylje jokaisessa konsertissa, ottelussa tai seurakunnan tilaisuudessa. Tämä lapsi saattaa kasvaa pinnalliseksi ja ajattelemaan, että rakkaus perustuu suoritukseen - ja hänen avioliitossaan (avioliitoissaan) tulee kyse siitä, mitä puoliso voi hänen hyväkseen tehdä.

Tai tuo lapsi saattaa tajuta, että häntä ei todella rakastettu ehdoitta riippumatta siitä, mitä äiti ja isä sanoivat, koska lapsi oli riittävän viisas tietääkseen, että äidin ja isän työ oli todella se, mitä he ennen kaikkea rakastivat. Kuinka monet julistajat, päälliköt, johtajat, ovat keskeyttäneet päivällisen työpuhelun takia opettaen lapsille, että työ/seurakunta/toiset/ ovat tärkeämpiä kuin he ja heidän perheensä?

Kaikki nämä esimerkit

Kaikki nämä ja monet muut skenaariot, lukuisat toiset skenaariot, osoittavat sen tunne-elämää ja psyykeä koskevan vahingon, kun ihminen ei ole juurtunut ja perustautunut ehdottomaan rakkauteen. Meidät on ihmisolentoina luotu vaeltamaan Jumalan kanssa, tietämään hengellisesti asiat, jotka menevät yli pään tiedon. Mutta kun ihminen ei ole juurtunut ja perustautunut ehdottomaan rakkauteen, Paholainen on valmiudessa panemaan kompastuskiven hänen tielleen - yksinkertaisen pikku valheen, joka päästää sisälle vielä suurempia valheita, jotka päästävät sisälle yhä suurempia valheita.

Ensi viikolla: kuinka lakata uskomasta valheeseen, kuinka pelko muuttaa sisälle sydämeen, kun ehdoton rakkaus ei ole siellä läsnä, ja kuinka aloittaa tunne-elämän parantuminen. Siihen saakka, siunauksin!

John Fenn

www.cwowi.org ja kirjoita sähköpostit minulle osoitteeseen cwowi@aol.com

Mental Illness & End Times #4

Psyykinen sairaus & lopun ajat, osa 4

Hei kaikki,

Kuinka ihminen toipuu tunne-elämän häiriöstä ja sairaudesta? Kuinka lakkaamme uskomasta valheeseen?

Elia vai Messias?

Matteus 16:13 aikaan tultaessa ihmiset sanoivat Jeesuksen olleen jälleensyntynyt Elia (tai toinen profeetta)

Tämä oli valhe, mutta on selvää, että ihmiset uskoivat ja kertoivat toisille Jeesuksen olevan Elia, sillä Herra kysyi opetuslapsilta, mitä ihmiset sanoivat, joten on selvää, että he kuuluivat näitä valheita Jeesuksesta. Kuitenkin kysyttäessä mitä he uskoivat Pietari vastasi: "Sinä olet Kristus, Elävän Jumalan Poika".

Jeesus sanoi Pietarin tietävän sen, kuka Hän on, Isältä saadun ilmestyksen kautta, ja tuolle ilmestyksen kalliolle Hän rakentaisi seurakuntansa. Kaikki uskovat ovat samalla tavoin saaneet Isältä ilmestyksen siitä, että Jeesus on Kristus, ja teimme valinnan lakata uskomasta sitä, mitä olimme uskoneet Hänestä - hyvä ihminen, profeetta, historian hahmo, myytti - ja valinnan uskoa sitä ilmestystä, joka virisi sydämessämme: Sinä olet Kristus, Messias, Jumalan Poika.

Mitä ilmestys tekee

Kun Pietari sai ilmestyksen Isältä siitä, että Jeesus on Kristus, se loisti taivaallista valoa niihin toisten sanomiin valheisiin siitä, kuka Jeesus oli, mikä aiheutti sen, että Pietarin oli tehtävä päätös - uskoako niihin valheisiin, joihin toiset uskoivat Jeesuksesta vai vastatako ilmestykseen ja uskoa siihen, minkä Isä esitti Totuutena.

Pietarin täytyi olla halukas ratkaisemaan kysymys sydämessään lopullisesti. Sen tähden ilmestys Isältä on se perusta, joka täytyy valaa, jotta ihminen voi nähdä valheen valheeksi. Ilmestyksen hetkellä ihmisellä on valinnan paikka. Mutta hänen täytyy olla halukas ratkaisemaan asia ja lopettaa kaikki mielen temppuilut ja taistelemisen ilmestystä vastaan. Hänen täytyy olla halukas lakata taistelemasta sitä Totuutta vastaan, joka ilmestyksen kautta on tuotu esiin.

Hepr. 6:4 sanoo, että meidän täytyy olla 'valaistuja' ennen kuin 'maistamme' Jeesuksen 'taivaallista lahjaa'. Jeesus sanoi, että jokainen joka ensin kuulee ja oppii Isältä, tulee sen jälkeen Hänen luokseen. Hän sanoi, että kun ihminen näkee Pojan, sen jälkeen ihminen uskoo Häneen. Tuo Pojan 'näkeminen' on ilmestystä Isältä. (Hepr. 6:4, Joh. 6:40, 45)

Uskovalle ilmestys Isältä on elämäntapa - Paavali rukoili sitä Ef. 1:15-18:ssa ja 3:14-20:ssa sekä Kol.1:9:ssä muiden muassa. Matkan varrella saamme kohdata ilmestystä raamatullisista ihmissuhteista, Pyhästä Hengestä ja kielistä, siitä onko parantuminen tätä päivää varten, ja saamme niin paljon lisää valtakuntaa koskevaa ilmestystä.

Vaikea osuus

Muita ilmestyksiä tulee rakentuen tuolle perusilmestykselle, ilmestyksiä elämää koskevista asioista, mikä saa meidät näkemään oman historiamme Isän näkökulman, pelastuksen ja rakkauden valossa. Koko elämän ajan Hän antaa meille ilmestystä siellä, täällä ajatellessamme menneisyydessä tekemiämme päätöksiä - näemme ne typerinä, ehkä meidän täytyy antaa anteeksi itsellemme, ja meille näytetään myös hyviä ja viisaita päätöksiä.

Usein emme tajua, että juuri Isä näyttää meille tämän menneiden päätösten katselmuksen - mutta me tiedämme sen olevan Hän, koska muistot jäävät, mutta tuska on poissa, ja meillä on sivullisen näkökulma - Hän menee sitten syvemmälle siihen, mitä ajattelemme itsestämme ja siitä, keitä olemme sekä tarkoitustamme tällä planeetalla.

Päätöksiä, päätöksiä

Päätös uskoa ja jättää valhe sekä hyväksyä ilmestys voi olla kaikkein vaikein asia, jonka ihminen on koskaan tehnyt. Käytetään esimerkkiä seksuaalisesti hyväksikäytetystä tytöstä, joka varttuu uskoen valheen, että asia oli hänen syynsä, että hän oli jotenkin liian viehättävä tai flirttaileva sedälleen/isälleen/naapurille, joten hän jakoi syyllisyyden hyväksikäytöstään.

Hänelle nähdä Isän ilmestyksen valossa se, että 10-vuotias tyttö ei ole vastuussa petomaisten miesten toimista, merkitsee sellaisen uskomusjärjestelmän jättämistä, joka on tuttu ja turvallinen. Hän on kokenut laajamittaista sydämen tuskaa, koska valheen uskomien sai hänet tekemään hirvittäviä valintoja elämässä, mutta ainakin se oli tuttua siihen kuuluessa ennalta arvattavia onnistumisen ja epäonnistumisen toimintamalleja, elämänsyklin, jossa oli vääristynyt turvallisuuden tuntu.

Tuska?

Itsensä syyttämistä irti päästäminen olisi hyppy suureen tuntemattomaan - hän ei ole koskaan ajatellut tuolla tavoin, ja hänestä tuntuu turvalliselta syyttää itseään, ei vain tuosta ahdistelusta, vaan halki koko elämänsä hän on uskonut sille sukua oleviin valheisiin, jolloin hän on syyttänyt itseään kaikista lopputuloksista, jotka eivät ole täyttäneet odotuksia.

Esimerkiksi - hän uskoo olleen hänen syynsä, että ystävä kuoli auto-onnettomuudessa heidän ollessaan teini-ikäisiä sen vääristyneen logiikan mukaisesti, joka etsii jotakin tapaa, jolla valhe voisi olla totta - JOS hän olisi kutsunut ystävänsä kotiin yöksi (vaikka hän ei ollut ajatellut tehdä sitä tuolloin), niin ehkä hänen ystävänsä ei olisi mennyt siihen autoon mennäkseen juopottelemaan tuona iltana. Ja JOS hän olisi soittanut ystävälleen iltakymmeneltä tarkistaakseen, halusiko tämä katsella myöhäisillan elokuvaa, niin SITTEN tuota onnettomuutta ei olisi tapahtunut - niinpä hän löysi tavan tehdä itsestään syypään ystävänsä kuolemaan.

Tuohon valheeseen uskomisen lopettaminen merkitsee uskaltautumista tuntemattomaan maastoon. Jos ihminen on viettänyt koko elämänsä syyttäen itseään jokaisesta huonosta lopputuloksesta tai onnettomuudesta omassa ja läheistensä elämässä, näyttää vaativan ankaraa työtä ja paljon tuskaa hylätä tuo valhe, vaikka tuo itsessään onkin valhe. Isän vakuutukset rakkaudesta, anteeksiantamuksesta ja armosta näyttävät liian hyviltä ollakseen totta, joten irti päästäminen ja kaiken tuon hyvän hyväksyminen herättää tuntemattoman pelkoa.

Ilmestyksen vastaanottaminen Isältä on perusta

Ilmestys Isältä tulee siitä, että ajattelee Häntä, Hänen Sanaansa, Hänen teitään, sitä mitä Hän on tehnyt elämässämme ennen. Avain on oppia tuntemaan Isä.

Rohkaisen ihmisiä käymään läpi Paavalin kirjeitä, ja siellä missä näette kirjoitetun 'Jumala', vaihdatte sen 'Isään', koska Hänestä Paavali puhuu. Efesolaiskirjeen luvut 1-3 erityisesti ovat hyvä paikka aloittaa. Sitten viettäkää aikaa ajatellen noita totuuksia - 1:3:ssä sanotaan esimerkiksi Isän siunanneen meitä kaikilla hengellisillä siunauksilla taivaallisissa. 2:6:ssa sanotaan Isän asettaneen meidät istumaan taivallisiin vierelleen Kristuksessa.

Mitä se tarkoittaa? Mikä etuoikeus on annettu, että hengellisesti olemme Isän lapsia, valkeuden lapsia, jotka ennen olivat pimeyden lapsia? Ajattele näitä asioita ja pian havaitset ajatustesi kulkeutuvan takaisin lapsuuteen, takaisin siihen, jolloin vanhempasi sanoivat sinulle, ettei sinusta koskaan tulisi yhtään mitään. Että olit typerä ja tyhmä etkä osannut tehdä mitään oikein. Kuitenkin Isä rakastaa sinua, usko sinuun, pitää sinusta.

Ja yhtäkkiä tajuat, että kaikki heidän sanomansa oli valhetta, tai jos se olikin silloin totta, se ei ole totta nyt, sillä olet hengellisesti siunattu jokaisella hengellisellä siunauksella ja olet vaihtanut perhettä ja sukupuuta. Olet nyt kuningasperheen lapsi ja heti sanoessasi 'Isä' olet Hänen valtaistuimensa luona taivaan ollessa auki 24/7, koska Hän on antanut sinulle sisälläsi asuvan Henkensä todistuksen. Tajuat, ettet loppujen lopuksi ole typerä ja tyhmä, sinulla on Kristuksen mieli.

Ja eräänä päivänä Isä ohjaa muistosi koulun liitutaululle, jossa sinä ja toinen oppilas kilpaillette matematiikan laskun valmiiksi saamisessa koko luokan edessä ja vihasit sitä painetta ja tunsit olevasi niin tyhmä, koska toiset nuoret alkoivat nauraa virheillesi, koska he saattoivat nähdä virheesi kirjoittaessasi ne...

Ja yhtäkkiä tajuat, ettet ole tyhmä, et vain toimi hyvin paineen alla ja se on OK... ja hitaasti, niin kuin ison lankakerän selvittäminen yksi sotku kerrallaan, Isä päivien, viikkojen, kuukausien tai vuosien kuluessa kuljettaa sinut muistojen halki tuoden ilmestystä sinulle Hänen näkökulmastaan, osoittaen valheet siksi mitä ne ovat, yhden valheen toisensa jälkeen, ja eräänä päivänä tajuat, että liikevoima sisälläsi on muuttunut, ilo nousee kokiessasi vapauden, hymy piirtyy kasvoillesi helpommin, ja hyvänen aika, eikö aurinko näytäkään kirkkaalta tänään... kuljet eheydessä.

Pietarin täytyi hyväksyä tuntematon, uskoa ja sanoa ääneen jotakin sellaista, jota ei koskaan ennen ollut sanottu: Sinä olet Kristus, Elävän Jumalan Poika. Hyväksytkö ilmestyksen kuten hän hyväksyi, vaikka se tuntuu oudolta, on uutta maastoa ja sinulle tuntematonta?

Ensi viikolla yksi Raamatun esimerkki miehestä, joka eli sen todeksi ja yksi joka ei tehnyt niin... siihen saakka,
Siunauksin,
John Fenn

Mental Illness & End Times #5 (my life)

Psyykinen sairaus & lopun ajat, osa 5 (minun elämäni)

Hei kaikki,

En lähesty tunne-elämän ja mielen terveyttä teologisesti kylmästä akateemisesta näkökulmasta - haluan kertoa omasta elämästäni - siitä, mitä käsittelemme viikoittain ja usein päivittäin ja kuinka ylläpidämme tervettä elämää tunteiden ja mielen osalta!

Omasta elämästäni

Chrisin sijoittaminen ryhmäkotiin 10 vuotta sitten hänen elettyään ensimmäiset 24 elinvuottaan kotona vaati meiltä jokaiselta valtavaa sopeutumista. Ryhmäkoti, jonka koimme mukavaksi ja jossa oli Herran rauha, sijaitsi noin kahden tunnin ajomatkan päässä kotoamme. Chrisin viisi ensimmäistä asuinvuotta siellä olivat hirvittäviä.

Koska Chris on mieleltään nelivuotias johtuen siitä, että synnytyksessä napanuora oli kietoutunut hänen kaulansa ympäri, mikä katkaisi hapenkulun ja sai aikaan aivovaurion, vaikka fyysisesti hän on 24-vuotias, hän ei voinut ymmärtää, miksei hän voinut enää asua kotona. Hän soitteli meille itkien suureen ääneen ja pyytäen kyynelten läpi anteeksi: "Olen niin pahoillani, olen niin pahoillani että tein väärin, olen kiltisti, voinko nyt tulla kotiin, haluan tulla kotiin!" - luullen tehneensä jotain hirvittävän väärin niin että se sai meidät siirtämään hänet pois kotoa asumaan vieraiden kanssa kahden tunnin matkan päähän.

Välimatkan ja palvelutehtävän aikataulujen vuoksi saatoimme pitää häntä kotona vain yön tai kaksi neljästä kuuteen viikon välein, vaikka puhuimme usein puhelimesta ja yritimme kerta toisensa jälkeen saada hänet ymmärtämään, ettei hän ollut tehnyt mitään väärin.

Tilanteen kestänyt viisi vuotta Chrisin ollessa 29-vuotias hän luopui elämänhalustaan. Hän laihtui vaarallisen laihaksi, koska kieltäytyi syömästä ja pian kieltäytyi nousemasta ylös sängystä, kieltäytyi ottamasta lääkettänsä - hän vain halusi kuolla. Todellinen herätys tuli kun ryhmäkodin johtaja kertoi minulle keväällä 2008, että heidän täytyisi lähettää hänet hoitokotiin kuolemaan, sillä he eivät voisi huolehtia hänestä enää.

Tiesimme sen johtuvan siitä, että hän oli meistä erossa - jos tunnette tai olette tunteneet yhtään nelivuotiasta, kuvitelkaa kertovanne hänelle, ettei hän voi enää asua kotona ja siirtäisitte hänet kahden tunnin ajomatkan päähän. Tiesimme, että meidän täytyi muuttaa lähemmäksi häntä, mikä mahdollistaisi sen, että hän tulisi kotiin viikoittain eikä kuukausittain kuten tuolloin tapahtui.

Heti kun me olimme ryhtyneet toimenpiteisiin ja Chris saattoi tulla kotiin viikoittain, hän tuli jälleen vanhaksi omaksi itsekseen. Tässä sitä ollaan viisi vuotta myöhemmin, Chris on nyt 34 ja meillä on pienoinen rutiini. Haen hänet perjantaiaamuna, vien hänet autokaistalta haettavalle aamiaiselle ja pysäköimme junakiskojen viereen nähdäksemme, onko Isä järjestänyt niin, että junia tulisi kaupungin läpi juuri noihin aikoihin. Jos ambulanssi ujeltaa ohi, Chris tarttuu aina käteeni sanoen: "Meidän on paras rukoilla." Niinpä me rukoilemme sen ihmisen puolesta, jonka avuksi ambulanssi kiirehtii ja Chris lisää loppuun sydämellisen AAMENen!

Sen jälkeen hoidamme asioita - menemme postiin, kotiin omaan kylpyhuoneeseen ja vaatteiden vaihtoon pois 'ryhmäkodilta haisevista vaatteista' ja katsomaan äitiä, sitten viemme roskat paikalliselle kaato-/kierrätyspaikalle, kierrämme kaupoissa, sillä säästämme asioita tehtäväksi yhdessä Chrisin kanssa. Tällä viikolla Chrisin hiukset leikattiin, ja hänen hiuksensa leikkaava rouva antaa hänelle aina odotustilasta *Car and Driver* - lehden. Chris rakastaa autoja!

Chris kommentoi jatkuvasti kaikkea - hidastamme pysähtyäksemme risteykseen maaseudulla ja lehmii on laitumella tien sivulla. "Hei lehmät!" hän tervehtii avatessaan ikkunaa ja tunkee käsivartensa ulos vilkuttaakseen niille. (Vastaten matalalla äänellä) "Hei Chris, mitäs tänään teet?" "Voi, käyn kaupoissa isän kanssa, hei sitten lehmät!" (Minkä jälkeen hän nauraa itselleen ja vastaa itselleen: "Lehmät eivät puhe, eiväthän isä? Hah hah, eivät lehmät puhu, Chris. Mutta jotkut puhuvat! Tiedätkö, kun pääsen taivaaseen, aion puhua lehmille!"

Chris ei ole koskaan tavannut vierasta ihmistä ja useimmat myyjät tuntevat hänet kun rullaamme ovesta sisällä, niinpä liikumme hitaasti. Jos hän näkee miehen cowboy-hatussa, mikä on tavallista Grovessa, Oklahomassa, hän sanoo: "Hei cowboy, mitä tänään teet?" Ja jos joku tukkii koko hyllyjen välissä olevan käytävän kun yritämme mennä siitä, hän sanoo: "Varokaa ihmiset!" ja sitten hekottaa itsekseen ennen kuin lisää "Anteeksi." Jos näemme vauvan, hänen täytyy puhua vauvalle, jos koiran, niin meidän täytyy taputtaa sitä. Meillä on hauskaa.

Palaamme noin neljältä iltapäivällä (16.00) kotiin, jossa Barb laittaa hänelle hänen mieliruokaansa ja Chris voi asettua nojatuoliinsa piirustuslautansa ja kuvakirjojensa kanssa sekä katsomaan suosikki tv-ohjelmiaan tai elokuvia. Noin kahdeksalta tai yhdeksältä hän on valmis sänkyyn. Soitan kristillistä lasten musiikkia sisältävää cd:tä, sanon hänelle 'Hänen haavojen kautta' ja hän vastaa 'Minä paranin!' sammuttaessani valon.

Seuraavana aamuna ensimmäinen juttu on kylpy riippumatta siitä, pysyikö hän kuivana vai kasteli sängyn (hän ei pääse ylös keskellä yötä mennäkseen vessaan, joten en koskaan tiedä, mitä löydän)... mutta aina kylpy, sitten suosikkiaamiainen samalla kun hän katsoo suosikkiohjelmiaan tai elokuvaa. Donutman (donitsimies), Gospel Bill (Evankeliumi Bill), Davey & Goliath (Davey ja Goljat-koira), UT/VT - tarinoita piirrettynä, Team Umizoomi, Bubble Guppies, vähän editoitua Sesame Streetiä, Barney - ja elokuvista Autot (Cars), Cars 2, Riemukupla, Dumbo - sano mikä tahansa Disney-leffa, meidän filmikellaristamme löytyy!

Iltapäivällä rukoiltuamme lyhyesti hänen ylitsensä menemme autoon, hoidamme pari asiaa, sitten tarjoan hänelle päivällisen hänen valitsemassaan paikassa ja palaamme ryhmäkotiin noin viideltä iltapäivällä. Tuo on tyypillinen rutiini.

Normaalisti minä olen se, joka vie hänet viikko toisensa jälkeen ryhmäkotiin, sillä se on emotionaalisesti hyvin rankkaa Barbille. On se minullekin, mutta prosessoin asian eri tavalla. Barbilla on taipumusta syyllisyyden tunteeseen ja tuntemuksiin siitä, kuinka riittämätöntä huolenpito on, eihän se tietenkään ole niin kuin äidin huolenpito. Hyväksyn tuon kompromissin paremmin.

Mutta joka kerran kun sanon Chrisille, että on aika lähteä kohti ryhmäkotiä, hän hiljenee. Hänen energiansa on poissa, hänestä tulee vaitelias kunnes hän on prosessoinut sen tosiasian, että hän on menossa takaisin. Ja hän kysyy aina: "Olet siis tulossa hakemaan minut ensi viikolla? Tulet hakemaan minut torstaina?" "Ei Chris, perjantaina tulen noutamaan sinut." "Voi, okei"

Muistutan häntä, että meidän molempien täytyy mennä töihin - hän käy työpajalla maanantaista torstaihin - ja hän sopeutuu ajatukseen. Mutta kun vien hänet takaisin ja kuitaan hänen lääkkeensä takaisin ryhmäkotiin sekä puhun asukkaiden ja henkilökunnan kanssa ja hän on siirtynyt nopeasti taas 'ryhmäkotimoodiin', niin hän on 'pirteä', puhelias, on

vuorovaikutuksessa henkilökunnan ja asukkaiden kanssa tarviten kuitenkin vakuutuksen: "Isä, sinä tulet siis hakemaan minua ensi viikolla, okei?"

Vakuutan hänelle kerta toisensa jälkeen, että tulen, ja vastuun ja hänen odotustensa paino kolahtaa minuun täydellisesti joka ikinen viikko kun näin teemme - usein rukoilen tähän tapaan: "Voi Isä, pidä minut hengissä ja terveenä, niin että voin olla hänen tukena, ja estä minua tekemästä syntiä tai mitään sellaista, mikä voisi lyhentää elämäni. Ota vain hänet ensiksi, vaikka ennen tempausta, koska hän on minusta niin riippuvainen, salli tuo armo, mutta luotan sinuun ja suunnitelmaasi." Jotkut tai kaikki nämä tekijät vuodatan sydämestäni Hänelle lähtiessäni Chrisin luota.

Pidättelen aina kyneleitä ajaessani pois, emotionaalisesti alamaissa, kiittäen huolenpidosta ja hyvistä ihmisistä, jotka Chrisistä huolehtivat, hänen asuintoveristaan ja läheisimmästä ystävästään Frankiesta, joka myös rakastaa Herraa, lähetystyöntekijä-äidin tyttärestä, jonka äiti näkee tytärtään vain muutaman kerran vuodessa. Mutta olen alamaissa. Tarvitsen aikaa yksikseni työstääkseni asian.

Autoa ajaessani käytän usein ajan hyödykseni soittaakseni ihmisille, jotka ovat soittaneet minulle tai tarvitsevat puhelun, mutta en vain voi tehdä niin lähdettyäni Chrisin luota, mikä on tavallisesti lauantaina. Jos kulkisin liian pitkälle tuota tunne-elämän polkua, voitteko kuvitella, mihin Paholainen sen johtaisi? Paholainen johtaisi sen masennukseen, toivottomuuteen, pakahduttavaan syyllisyyteen...

Mutta tajuan kyllä asian. Kohtaan nuo tunteet tietäen, että tämä ryhmäkoti ja kotimme niin kaukana ystävästämme ja kotiseurakunnastamme Tulsassa on se, mitä Hänellä on tällä hetkellä. Hänen armonsa on aina läsnä, mutta armolla jonkun elämässä on seurauksensa toisten elämään, ja Tulsan seurakunnissa olevat ovat olleet armollisia.

Niinpä palvon, prosessoin. Usein kotimatalla yksin olen vaiti lukuun ottamatta hengessä/Hengessä hiljaa rukoilemista, omissa ajatuksissani puolen tunnin ajan, vaihtoehtoisesti puhuen Isälle tai vain ajatellen. Ei puheradiota, ei lauluvalikoimaa puhelimesta. Usein pysäköin ajotielle ja sammutan moottorin ja istun muutaman minuutin.

Tähän aikaan vuodesta on tehtävälisiä, mutta Barb tajuaa kyllä, ettei kannata pyytää minua tekemään mitään sen jälkeen, kun olen vienyt Chrisin. Tarvitsen aikaa yksin, vain minä ja Isä. Sitten pakotan itseni ohjaamaan ajatukseni toisaalle - ruoho täytyy leikata, työstää viikoittaisia ajatuksiani, jotka julkaistaan kahden viikon päästä, Skype-pikaviesteihin vastattava, sähköpostiviesteihin vastattava, matka suunniteltava, mutta yleensä lauantai-iltaisina en vain kykene pakottamaan itseäni tekemään mitään noista, vaikka se mikä täytyy tehdä painaa minua. Tuona iltana tarvitsen aikaa olla 'vapaalla vaihteella', ehkä katsoa tv:tä, pelata tietokonepasianssia, mennä venettä korjailemaan.

Mutta ensin Barb ja minä käymme 'tilanteen läpi', kun lopulta astun sisälle ovesta vietyäni Chrisin, sillä tarvitsemme tuota yhteistä aikaa, jolloin puhumme muutoksista, joita on tarpeen tehdä ryhmäkodissa, Chrisin tarvitsemista vaatteista jne. Sitten vaihdamme vaihdetta ja puhumme muista asioista - emotionaalinen syklin ollessa täydellinen ennen kuin se alkaa uudelleen alusta ensi perjantaina.

Niinpä kun keskeytän tämän kirjoitussarjan näkymällä elämästämme, kiitän kärsivällisyydestänne. Toiseksi tietäkää, että olla kypsä Kristuksessa ei merkitse täydellisyyttä

eikä se tarkoita tunteetonta hengellistä robottielämää. Se merkitsee elämän halki kulkemista Hänen kanssaan. Sitä, että antaa Hänen ja Hänen ehdottoman rakkautensa, johon olette juurtuneet ja perustautuneet, alituisesti tulla kasvojenne eteen jokaisen haasteen, jokaisen tunneprosessin yhteydessä. Kommunikoikaa sydämessänne Isän kanssa, Herran kanssa, ja tuokaa aina tunteenne takaisin tuohon rakkauteen. Ensi viikolla takaisin kirjoitussarjaan... siunauksin ja kiitoksin!

John Fenn

Mental Illness & End Times # 6

Psykykinen sairaus & lopun ajat, osa 6

Hei kaikki,

Tänään tarkastelemme aluksi kahta miestä, toista, joka onnistui olemaan koskaan uskomatta itseään koskevia valheita, vaan sen sijaan uskoi, mitä Jumala hänestä sanoi, minkä seurauksena hän säilytti hyvän tunne-elämän ja mielen terveyden, sekä toista, joka kieltäytyi menemästä valheeseen uskomisen lakkaamisprosessiin, mikä johti demoniseen painostukseen, vainoharhaisuuteen, masennukseen, yhtäkkisiin raivonpurkauksiin ja päättyi itsemurhan tekemiseen. Kumpikin oli Israelin kuningas!

Tuleva kuningas Daavid

Daavid varttui kahdeksantena poikana - seitsemän vanhempaa veljeä! Teini-ikään tullessaan ja koska oli nuorin, hänelle annettiin melko yksinkertainen tehtävä vartioida muutamaa lammasta. Meillä on tämä romanttinen kuva teini-ikäisestä Daavidista ja lampaista hänen palvoessaan Jumalaa lyyrallaan - aurinko paistaa, kukat kukkivat, lampaat ovat onnellisia, karitsat hyppelevät kedolla, puron vesi virtaa vienosti eteenpäin...

Tuollaisia päiviä on saattanut olla, ja juuri noina aikoina Daavid todennäköisesti puolustautui perheensä kulttuuria sekä niitä valheita vastaan, joista hänen perheensä häntä syytti sillä, mitä Herra sanoi hänestä, sillä minkä hän tiesi hengessään olevan suuremman tarkoituksen ja kutsun elämässään. Juuri tämä kieltäytyminen uskomasta perheen valheen kulttuuria koskien häntä itseään rakensi sen tunne-elämän ja mielen perustan, joka mahdollisti Daavidille oman kohtalonsa täyttämisen. Ja se oli vuosien ajan kestävä prosessi.

Pohtikaapa tätä tosiasiaa hänen perhe-elämästään

Samuel on Israelin Tuomari, valtionpäämies, ja kun hän tuli lisain taloon, ei lisai eikä Daavidin äiti eivätkä hänen veljensä edes ajatelleet, että Daavid haluaisi olla paikalla tai että hänet pitäisi ottaa mukaan!

Voitteko ajatella isännöivänne kodissanne oman maanne valtionpäämiestä eikä ainutkaan perheenjäsen pidä teini-ikäistä nuorinta lasta niin tärkeänä, että kertoisi tälle vierailusta?! Itse asiassa 1. Sam. 16 kertoo:

Mutta kun Herra jatkuvasti sanoi Samuelille, että kukaan seitsemästä isoveljestä ei ollut se, jonka Hän oli valinnut kuninkaaksi, Samuelin täytyi kysyä, olivatko tässä kaikki lisain pojat. Vasta kun tivattiin, perhe mainitsi Daavidin, nuorimman, 'joka oli kaitsemassa lampaista'. Kyse ei ollut siitä, että Daavid oli poissa paikkakunnalta eikä häneen saanut yhteyttä, sillä Samuel sanoi: "Menkää hakemaan hänet, sillä en edes istuudu ennen kuin hän tulee." Hän oli lähistöllä, kuitenkin joukosta pois jätettynä.

Pohtikaapa perhekulttuuria

Meille kerrotaan 1 Sam. 16:18:ssa, että Daavid oli hyvännäköinen, palvoja, sotilaana kyvykäs, kuitenkin perheensä silmissä häntä ei ollut edes olemassa. Katsokaapa Daavidin vanhimman veljen reaktiota häntä kohtaan kun Daavid kuuliaisena isälleen tuo veljilleen tarvikkeita armeijan etulinjaan:

"Miksi sinä tänne tulit? Miksi jätit nuo muutamat lampaat erämaahan? Minä tunnen ylpeytesi ja pahan* sydämesi! Tulit vain tänne katsomaan taistelua!" (* hepreaksi: pahuus, olla kovin ilkeä, paha) 1 Sam. 17:28

Voimme huomata Eliabin syytöksistä hänen tuntuneen pikku veljensä olevan täynnä ylpeyttä ja tekevän asioita salatuista motiiveista ja ajattelevan tehtävänsä vartioida muutamaa lammasta olevan vähäpätöistä. Tässä kohdassa hänet jälleen jätettiin pois joukosta, sillä hänen seitsemää veljeään pidettiin arvollisena taistelemaan maansa puolesta, mutta Daavid torjuttiin! Ja kun hän kuuli Goljattia ja liikkui liittymään taisteluun, jopa silloin hänen täytyi perustella asiansa kuningas Saulin edessä.

Kuinka monet lapset ja teinit varttuvatkaan sellaisessa perhekulttuurissa, jossa heillä ei ole merkitystä! Kulttuurissa, jossa syytetään salatuista motiiveista silloinkin kun he toimivat niin kuin on oikein ja asianmukaista! Jossa jokainen pyrkimys edes yrittää auttaa saa osakseen vihaa, inhoa ja torjuntaa!

Kuinka moni varttuu perheessä, jossa häntä ei edes huomata tai ainakaan pidetä riittävän tärkeänä perheenjäsenenä, jotta hänet otettaisiin mukaan! Kuinka moni varttuessaan sai jatkuvasti halpa-arvoisia tehtäviä joilla vain hänet pidettiin kiireisenä ja poissa perheestä, niin että perhe voisi mennä tekemään omaa juttuaan?!

Tunne-elämältään vaurioitunut?

Daavidilla oli kaikki syyt olla vähintäänkin tunne-elämältään vaurioitunut, ja pahimmassa tapauksessa vaarallisesti masentunut erakko, riittävän vihainen räjähtävään väkivallanpurkaukseen kuin tikittävä aikapommi. Kiusattu, torjuttu, perheen hylkiö - hänet torjuttiin kaikilla tasoilla! Kuitenkin tiedämme Daavidin vaelluksen Herran kanssa olleen vahvan, lujittuneen hänen sisällään olevassa erämaassa, hänen omasta sydämestään tulevina ja hänen omilla sanoillaan ilmaistuina Herralle osoitetuissa palvovissa ja ylistävissä lauluissa.

Miksei hänen perheensä nähnyt näitä hyviä asioita hänessä? Kuinka monet lapset varttuvat kaivaten sitä, että perheenjäsen tai kuka tahansa muu näkisi heissä olevan hyvän, näkisi heissä olevan potentiaalin, mutta tuo kaipaus saa osakseen vain alentuvaa suhtautumista, syyttelyä ja perhekulttuurin, joka huutaa heille: 'Sinun elämälläsi ei ole merkitystä!' Tai ehkä kyse oli vain siitä, että perheellä oli liian kiire uransa ja seurakunnan ja urheilun kanssa niin ettei heitä edes huomattu.

Daavid olisi voinut kulkea toista tietä ja uskoa hänelle ilmaistuun torjuntaan ja uskoa ettei hänellä ole mitään toivoa, ei mitään tulevaisuutta ja että ehkä hän itse asiassa oli paha ja teki asioita salatuista motiiveista. Mutta hän ei tehnyt niin. Hän uskoi Herran mielipiteeseen itsestään eikä sitä mitä hänen oma isänsä ja veljensä hänestä ajattelivat.

Suoraa puhetta siitä kuinka torjua valhe

Daavid tunsi itsensä ja sen mitä hyvää hänessä oli. Se on ensimmäinen askel. Usein jopa ennen kuin ihminen kohtaa Herran, Hän (tuon ihmisen tietämättä) yrittää saada hänet tuntemaan itsensä, tuntemaan potentiaalinsa ja uskomaan itseensä jopa silloin, kun kukaan toinen ei tee niin panemalla häneen tietämisen siitä, että hänet on kutsuttu suurempaa ja

parempaa tarkoitusperää varten kuin se mitä kaikki sanovat hänestä. Paholainen yrittää kuitenkin tukahduttaa tuon sisäisen tietämisen.

Se, mitä Daavid uskoi itsestään, vahvistettiin hänen ollessaan yksin erämaassa, sillä hän sanoi kuningas Saulille, että hän oli pitänyt loitolla sekä leijonan että karhun - hän tunsu itsensä ja tiesi mihin kykeni.

Tiedän meidän vanhurskaudemme olevan kuin tahrattu vaate ennen kuin synnyimme uudesti, mutta tässä ei ole kyse vanhurskaudesta, on kyse itsensä tuntemisesta, kutsun tuntemisesta ja siihen uskomisesta, jotta voimme panna pois tuon tahratun vaateen ja täyttää Herran suunnitelman elämässämme. Tehdäksemme sen meidän täytyy ensin tietää ja uskoa, että meillä on taivaallinen tarkoitus, vaikka emme sitä näkisikään.

Paholainen saa ihmiset torjumaan jopa sen hyvän, jonka he tietävät itsessään olevan - hän saa heidät uskomaan sen mitä perhekulttuuri heistä sanoo. Daavid kuitenkin torjui tuon tilaisuuden uskoa valheet ja sen sijaan tunsu itsensä ja tiesi ne elämänsä alueet, joilla hän oli menestynyt. Hän muisti onnistumiset.

Mutta olen aika lailla teini-ikäistä vanhempi

Saatat ajatella, että sinun kohdallasi on liian myöhäistä, koska "Olen elänyt elämäni uskoen valheeseen (valheisiin)." Mutta voin kertoa sinulle, että valheeseen uskomisen lakkaamisen prosessi on se sama polku, jota Daavid kulki torjuessaan itseään koskevat valheet alusta lähtien.

Sinun täytyy tehdä inventaario itsestäsi, onnistumisistasi, lahjoistasi, kyvyistäsi, luonteestasi ja tuntee itsesi. Lakkaa keskittymästä epäonnistumisiin ja katso sitä hyvää, minkä Herra on pannut sisällesi ja niitä onnistumisia, jotka Hän on sinulle antanut. Sisäistä se viettämällä aikaa ajatellen näitä asioita. Tiedän, Paholainen saa sinut välittömästi tuntemaan syyllisyyttä itsesi ylistämisestä tai jonkin hyvän löytämisestä itsestäsi - niin syvä on se valhe (valheet), jonka olet uskonut nämä monet vuodet!

Mutta sinun täytyy murtautua siitä läpi - sanomaan, että kyllä, on okei nähdä ne hyvät asiat, jotka Jumala on sinuun pannut, ne hyvät asiat jotka olet tehnyt, ne onnistumiset jotka sinulla on ollut - vaikka ihmiset tai olosuhteet, joita et voi kontrolloida, tuhosivatkin tai pilasivat hyvät yrityksesi - tunnusta se hyvä!

Kun Daavid joutui vastakkain kuningas Saulin kanssa - kuningas Saul on kuin paholainen, joka nousi Daavidia vastaan tämän nuoruuden ja kokemattomuuden perusteella - Daavid piti puolensa häntä vastaan ja kertoi tuntevansa itsensä, tuntevansa menneet onnistumisensa leijonan ja karhun kanssa, ja että Goljat sen tähden päätyisi samaan kuin ne. Sinun täytyy tehdä se. Tunne itsesi ja tunne hyvä sinussa ja ne pienet onnistumiset, jotka sinulla on ollut. Ja muista, ne eivät ole niitä onnistumisia, jotka maailma näki ja joille se taputti - kun Daavid tappoi leijonan ja karhun, hänet näki vain Isä Jumala.

Viimeinen osa tämän viikon Ajatuksista on tämä - Daavid lähestyi Goljatia luottavaisena, ei vain siksi, että tunsu itsensä, hän ei vain tuntenut onnistumisiaan, vaan hän tiesi Jumalan olevan hänen puolellaan. Hän tunsu Isältä ja Herralta tulevan ehdottoman rakkauden jopa silloin kun hän sai vain vihaa osakseen perheeltään, ja hän uskoi tuohon rakkauteen enemmän ja ennemmin kuin vihaan ja torjuntaan.

Ala siis puhua Isälle, palvo, likoa Hänen läsnäolossaan, anna Hänen ottaa sinut käsivarsilleen ja kertoa sinulle kuinka paljon Hän sinua rakastaa. Anna sitten Hänen tuoda esiin muistissasi olevat hyvät asiat, joiden myös itse tiedät olevan sydämässäsi, ja muistot onnistumisista, jotka olet saavuttanut tässä elämässä - kukaan ihminen ei nähnyt näitä asioita tai tunne sydäntäsi, mutta Isä tuntee... niinpä anna niiden tulla mieleesi ja anna Hänen vahvistaa sinua tällä tavoin.

Enemmän ensi viikolla... siihen saakka siunauksin!

John Fenn

www.cwowi.org ja lähetä sähköpostit minulle osoitteeseen cwowi@aol.com

Mental Illness & End Times # 7 (Saul)

Psyykinen sairaus & lopun ajat, osa 7 (Saul)

Hei kaikki,

Ettekö ajattelekin, että Jumalan läsnäolo ihmisen elämässä saisi aikaan sen, että hänen tunne-elämän ja mielen terveytensä muuttuisi paremmaksi? Kysymyksemme on, kuinka ihminen voi antaa voitellun (Jumalan julkituodun läsnäolon) tervehdyttää mielensä ja emootionsa?

Jeesus sanoi, että viimeisinä päivinä synty tulee kasvamaan, mutta samanaikaisesti evankeliumia tullaan julistamaan kaikkeen maailmaan. Se merkitsee sitä, että kun evankeliumia saarnataan, jotkut Hänen luokseen tulevista ihmisistä ovat emotionaalisesti ja/tai mieleltään kovin vaurioituneita tai sairaita. Kuinka voiteltu voi parantaa emootiomme? (Matt. 24:12-14)

Kuningas Saul

Kun Samuel kohtasi kuningas Saulin hän sanoi: "Kun olit vähäinen omissa silmissäsi, eikö Herra tehnyt sinut kaikkien Israelin heimojen päämieheksi ja voidellut sinut olemaan Israelin kuningas?" (1. Sam. 15:17, suomennos tässä)

"Kun olit vähäinen omissa silmissäsi" on avain ymmärtää kuningas Saulin vaipuminen mielen sairauteen, ja se esittelee meille kaksi totuutta, jotka jokainen uskova kohtaa: Se mitä minä sanon vastaan se mitä Jumala sanoo minusta.

Vähäinen omissa silmissään

Saulin tarina alkaa 1. Samuel 9:1-2:ssa, missä sanotaan hänen tulleen hyvin varakkaasta perheestä, hänen olleen kaikkia muita pitemmän sekä komeimman miehen Israelissa. Silti hän oli vähäinen omissa silmissään.

Meille ei kerrota hänen kotielämästään, kuinka hän ei onnistunut juurtumaan ja perustautumaan ehdottomaan rakkauteen, sillä me vain tiedämme asian olleen näin, sillä hän ei nähnyt itseään niin kuin pitäisi. Tämä avasi oven 'ihmisspelolle', kyvyttömyydellä pysyä pystyssä olosuhteiden painetta ja toisten ihmisten mielipiteitä vastaan - tarkalleen sitä, mitä

Mk. 4:17 & Ef. 3:17 sanovat niistä, jotka eivät ole juurtuneet ja perustautuneet ehdottomaan rakkauteen.

Kuningas Saulista tuli vainoharhainen mies, tunnettu masennuksesta ja vihanpurkauksista, ja niiden jälkeen aivan yhtä nopeasti emotionaalisesti 'riemukkaaksi' ja Herralle herkäksi muuttuvaksi. Nykyään saattaisimme kutsua häntä bi-polaariseksi, varmasti epäsosiaaliseksi, vainoharhaiseksi ja harhaiseksi. Mutta kuten sanoin, hänestä tuli sellainen - hän ei aloittanut sellaisena.

Kykenemätön näkemään tosiasiat selvästi

Kun Samuel kertoi Saulille, että hänet oli kutsuttu olemaan kuningas, Saul vastasi, että Samuelin täytyi olla väärässä, sillä hän oli vain benjaminilainen, pienimmästä heimosta, ja hänen sukunsa oli mitättömin tuon pienen heimon kaikista sukuista.

Huomatkaa, että Paholainen puhuu usein puolitotuuksia, kuitenkin puolitotuus on kokonainen valhe. Benjaminin heimo oli pieni, jollei pienin heimoista. Kuitenkin Saulin isä oli hyvin varakas, ei vähäisin sukuista, kuten hän totesi - mutta tuollaisena hän näki itsensä ja sukunsa, ja tuon tuloksena hän ei voinut uskoa Jumalan hyvää suunnitelmaa itseään koskien.

Tämä on sitä mitä itseän kohdistuva viha tai 'vähäisyys omissa silmissä' tekee sinulle - näet tosiasiat tulkittuna itseihon silmien kautta ja **löydät syitä** miksi Jumala aidosti halua käyttää sinua, syitä miksi Hän ei aidosti halua sinua ja rakasta sinua. Näin Saul toimi silloin kun Samuel puhui hänelle kutsusta hänen elämässään.

Missä parantuminen alkaa

Emootioiden parantuminen vaatii enemmän kuin vain yksinkertaisen valinnan, se vaatii Jumalan läsnäolon kokemuksen. Saulille kerrottiin Jumalan suunnitelma, mutta sen jälkeen Jumala ilmaantui paikalle tullen Saulin ylle niin, että hän profetoi. Isä ei halua meidän uskovan ilman todisteita, Hän antaa meille läsnäolonsa elämäämme.

Logiikkaa ei voi käyttää emotionaalisesti vaurioituneelle tai mieleltään sairaalle henkilölle. Jokaista Raamatun kohtaa kohti, jonka näytätte heille sanoaksenne esimerkiksi hänen olevan pelastettu, hän näyttää toisia kohtia joiden hän ajattelee osoittavan, ettei hän ole pelastunut. Mutta kuten Saulin kohdalla, Pyhän Hengen läsnäolo on sitä, mihin Isä odottaa ihmisen uskovan ja keskittyvän.

Kun olin teini-ikäinen ja käsittelin hirvittävää minäkuvaa, ihmispelkoa ja luottamuksen puutetta, muistan häidin tuskin tunteneeni Hänen läsnäoloaan sisälläni. Tunsin sisälläni emotioni ja omat ajatukseni PALJON enemmän kuin Hänen läsnäolonsa. Mutta muistin nuo 'rukoukokoukset' joissa kävin ja sen, että tunsin Hänen läsnäolonsa kaikkialla ympärilläni. Muistan tehneeni tuon kerta toisensa jälkeen. Vähitellen saatoin erottaa tuon saman kokouksissa tuntemani läsnäolon hengessäni.

Aluksi se oli satunnaista. Niin kuin vanhaa radiota viritettäessä yritin löytää Hänen aaltopituutensa nähtävästi menen aivan Hänen ohitseeseen näytöllä ja kääntäen nappulaa liian pitkälle takaisin päin kääntäessäni. Vähitellen tulin tietoiseksi Hänen aina pysyvästä läsnäolostaan hengessäni ja se tuli vahvemmaksi kuin omat ajatukseni ja emotioni.

Tuo on prosessi, jota Saul ei koskaan koettanut

Luvussa 10 Herran Henki tuli Saulin ylle ja hän profetoi profeettojen kanssa. Kuitenkin kun hän näki setänsä ja puhui perheen asioita 10:16 sanoo: "Mutta siitä valtakunta-asiasta, josta Samuel oli hänelle kertonut, hän ei kertonut sedälle kertonut." (suomennos tässä). Jälleen kyse ei ole vain Raamatun kohdan logiikasta, jota Herra odottaa meidän käyttävän saadaksemme takaisin mielenterveytemme, mutta sen ohella kokevamme Hänen läsnäolonsa todistuksena. Saul ei antanut voitelussa olemisensa ajan muuttaa häntä, joten hän pelkäsi yhä kertoa kenellekään elämäänsä koskevasta kutsusta ja läsnäolosta.

Kun tuli aika koota kansa ja voidella kuningas, Saul piiloutui. Tiedon sanojen kautta 10:22:ssa sanotaan: "Hän on piiloutunut kuormastoon." Toisin sanoen koko kansa on kokoontunut yhdelle alueelle, mutta he ovat vetäneet kokoontumisalueelta sivuun toiselle alueelle eläimensä ja tarvikkeensa ja Saul piileskeli kaiken tuon 'kaman' joukossa kunnes Herra paljasti hänet ja hänet löydettiin.

Saul kamppailee sen kanssa mitä hän itsestään usko verrattuna Jumalan kutsuun ja läsnäoloon elämässään eikä hän antanut Herran läsnäolon muuttaa itseään. Hän ei antanut sen 'iskostua'. Hän ei koskaan antanut läsnäolon ja kokemusten Herrasta tulla riittäväksi todistukseksi itselleen, niin että se olisi muuttanut hänen ajatuksensa ja emootionsa.

Ihmispelko huonon minäkuvan seuraus

1. Sam. 11:6:ssa uutisten uhkaavasta ammonilaisten hyökkäyksestä tavoitettua Saulin "Herran Henki tuli hänen ylleen" - mikä antoi Saulille tilaisuuden astua kutsumukseensa kuninkaana, ja muutaman tätä seuranneen vuoden ajan Israel taisteli menestyksekkäästi kaikkialla ympärillä olevien vihollisten kanssa. Voisimme luulla tässä voitelussa liikkumisen noiden vuosien kuluessa muuttaneen häntä.

Mutta jos ihminen kieltäytyy uskomasta sitä mitä Herra kertoo hänelle jokaisessa kokemuksessaan Hänestä, ja kieltäytyy uskomasta Hänen läsnäolonsa todistusta elämässään, hän ei kykene muuttamaan. Jokainen hänen ympärillään näkee todistuksen Herran läsnäolosta hänen elämässään, mutta hän kieltäytyy myöntämästä sitä ja tulee sen tuloksena epätoivoisemmaksi ja hämmentyneemmäksi.

Havaitsemme, että Herra siirtää meitä kuitenkin eteenpäin kutsunsa ja suunnitelmansa mukaisesti ja odottaa meidän käsittelevän sisäiset ongelmamme matkan varrella. Hän odottaa meidän 'kommunikoivan omalla sydämellämme' ja antavan Hänen läsnäolonsa muuttaa meidät, antavan kaiken Hänessä näkemämme ja tekemämme muuttaa meidät. Mutta riippumatta siitä teemmekö näin vai emme, Hän etenee elämässämme ikään kuin me muuttuisimme sisäisesti.

Hän lopulta myöntää ongelmansa

Tultaessa 1. Sam. 15:en Herra pyytää Saulia viemään päätökseen lupauksen, jonka Hän teki Moosekselle nelisensataa vuotta aiemmin, tuhoamaan jokainen amalekilainen maan päältä, koska vaikka he olivat Israelin serkkuja, he taistelivat untuvikkokansaa vastaan heti tämän Egyptistä lähdön jälkeen. Saul ei tottele antaen ihmisten pitää karjan parhaimmiston saaliina

ja pitäen amalekilaisten kuninkaan elossa. (2. Moos. 17:8-16, 1. Moos. 36:2, Amalek oli Eesaun poika)

Saul tunnustaa lopulta ongelmansa 15:24:ssä: "Minä tunnustan. En ole totellut Herran käskyä ja sinun ohjeitasi, koska pelkäsin kansaa ja tottelin sen ääntä (sen sijaan). "Vähäisyys omissa silmissä ja ihmispelon omaaminen on se, missä tarina alkoi luvussa 9. Nyt olemme luvussa 15 ja Saul on ollut vuosia kuningas, kuitenkin hän ei ole koskaan antanut Jumalan Sanan eikä Hänen läsnäolonsa muuttaa häntä.

Hän ei koskaan sisäistänyt, ei koskaan ajatellut loppuun asti ja sallinut hänelle annetun suuren laupeuden ja armon muuttaa itseään. Herra hylkäsi hänet kuninkaana tuona päivänä ja Samuel suri häntä suuresti - Saul pysyi kuninkaana, mutta Herra siirtyi nopeasti voitelemaan teini-ikäisen nimeltä Daavid Saulin korvaajaksi.

Voimme verrata sitä, kun Samuel suri Saulia, omaan pettymykseemme itseemme, kun hukkaamme tilaisuutemme, kun petämme Jumalan, tai kun Hän käyttää meitä ja kuitenkin ollessamme yksin meidän täytyy käsitellä se tosiasia, että yhä taistelemme minäkuvan ongelmien kanssa. Tuo on se paikka, suremisen paikka, jossa meidän pitäisi tehdä parannus ja muuttaa ajatteluamme uskomaan sitä mitä Hän sanoo meistä.

Ensi viikolla päätän sarjan kertomalla siitä, kuinka antaa voitelun muuttaa meidät - käytännön toimenpiteistä. Siihen saakka siunauksin,

John Fenn

Emotional/Mental Illness & End Times # 8

Emotionaalinen/Psyykkinen sairaus ja lopun ajat, osa 8

Hei kaikki,

Kahtena viime viikkona olen puhunut siitä, kuinka Pyhän Hengen läsnäolo elämässämme on Hänen antamansa todistus ehdottomasta rakkaudestaan meitä kohtaan ja tarkoituksestaan meille. Hänen läsnäolonsa yhdessä Hänen kirjoitetun Sanansa sekä kaikki muu 'kristillinen' elämässämme vaikuttavat yhdessä. Mutta ilman sitä, että tosiasiallisesti koemme Hänet, 'Jumalasta' tulee vain kaava.

Prosessi

Elämällä ja kulttuurilla on suurempi paino kuin jollakin Jumalalla sellaisessa elämässä, jossa Hänestä saadaan kuulla viikoittaisessa seurakunnassa vietetyssä yhdessä tunnissa, pyhäkoulussa tai nuorten ryhmässä, mutta koskaan ei aidosti koeta.

Jotta Jumalalla voisi olla syväkävävyä vaikutus elämäämme (tai lapsen elämään), meidän täytyy kokea Hänet - ei vain kuulla Hänestä, vaan kokea HÄNET. Kokemuksen hetkellä 'Hänen mielipiteensä' ilmaistaan - se mikä tunnetaan, se minkä käsitämme sydämessämme, se mikä tunnetaan palvonnassa, rukouksessa, Hänen läsnäolossaan istumisessa - sillä TÄYTYY olla suurempi painoarvo kuin ihmisillä ja kulttuurilla, jotka tuhoavat tai estävät ihmistä tuntemasta Hänen rakkauttaan.

Hienoa, mutta kuinka?

Jeesus oli juuri ruokkinut 4.000 miestä plus naiset ja lapset, sen jälkeen Hän ja opetuslapset menivät veneeseensä ja suuntasivat kulkunsa järven poikki. Kun he tulivat toiselle puolelle, fariseukset piirittivät heidät välittömästi vaatien Häntä antamaan heille merkin taivaasta. Mutta Jeesus ei vastannut, ja sen sijaan he menivät veneeseen ja lähtivät jälleen liikkeelle järven poikki.

Heidän ollessaan vesillä Jeesus käski opetuslapsia varomaan fariseusten hapatetta puhuen siitä, etteivät olisi osa ihmisjoukkoa, joka alituisesti etsii merkkejä taivaasta, mutta opetuslapset luulivat Hänen puhuvan siitä tosiasiaista, että he unohtivat tuoda mukanaan enemmän kuin vain yhden ainoan leivän.

Kun Hän muistutti heitä, kuinka oli ruokkinut tuhansia seitsemällä leivällä, Hän kysyi; "Kuinka te ette käsitä?" Kreikankielinen kuuluu: "Kuinka te ette ole laskeneet asioita yhteen?" (Mk. 8:1-21, suomennos tässä)

Ruonan moninkertaistaminen oli opetuslasten elämässä ihme, jota Hän odotti heidän pohtivan, antavan heidän juuri todistamien ihmeellisten asioiden upota heihin ja muuttaa heidän ajattelunsa.

Huomatkaa, ettei Hän käskenyt Vanhan Testamentin kirjoitetun Sanan upota heidän sydämeensä ja mieleensä. Hän ei pyytänyt heitä kaivamaan esiin muistiinpanoja jostakin sellaisesta, mitä Hän tai Johannes Kastaja oli aiemmin opettanut. Hän odotti heidän ajattelevan ja pohtivan sitä ihmettä, jonka Hän teki heidän elämässään juuri silloin heidän ollessa paikalla. Hän pyysi heitä pohtimaan Hänen läsnäoloaan sellaisena, kuin se tuli ilmi moninkertaistetun ruonan ihmeessä, jotta he voisivat muuttaa ajatteluaan.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, jolloin Jeesus oli moninkertaistanut ruokaa, sillä vain kaksi lukua aikaisemmin Hän oli ruokkinut 7.000 miestä plus naiset ja lapset pojan lounaasta.

Tuon ihmeen jälkeen Jeesus tuli veden päällä kävellen heidän veneelleen aamun varhaisina tunteina, ja kun he näkivät Hänen kävelevän veneelle sekä tuulen ja aaltojen tyyntyvän, 6:51-52 sanoo heidän olleen '...ylettömän hämmästyneitä, koska he eivät olleet pohtineet leipien ihmettä.' (suomennos tässä)

Herra odotti heidän 'pohtivan tuota ihmettä' ja 'laskevan asioita yhteen' ajattelemalla tuota ihmettä välittömästi sen jälkeen, kun he olivat sen todistaneet ja antamalla tuon kokemuksen muuttaa tavan, jolla he ajattelivat. Kyse ei ole vain siitä kirjoitetusta Sanasta, johon uskomme, vaan Elävästä Sanasta, jonka näemme kaikkialla ympärillämme päivittäin elämässämme, koska tunnemme Hänet. Meidän täytyy huomata ja uskoa Hänen jatkuva läsnäolonsa elämässämme ja Hänen jatkuvat ihmeensä elämässämme. Kaikki nämä vaikuttavat yhdessä auttamalla meitä lopettaman valheisiin uskomisen ja tulemaan vakuuttuneiksi Hänen ehdottomasta rakkaudestaan, mikä tervehdyttää tunne-elämän.

Sen tähden...

Katsoessamme Daavidia ja Saulia näemme heidän elämässään eri tapahtumia kuukausien ja vuosien aikana, näemme kuinka Herra siirsi heidät seuraavalle askelmalle heidän elämässään jonkin ihmeen, jonkin Hänestä heidän elämässään annetun todisteen kautta. Noiden Hänen

läsnäolostaan kertovien 'kiintopisteinä toimivien' ihmeiden välissä Hän odotti heidän miettivän sitä, mitä Hän oli tehnyt heidän elämässään siihen pisteeseen saakka, että sillä oli vaikutus siihen, miten he itsestään ajattelivat.

Daavid kirjoitti monet psalmeista noina kiintopisteinä toimivina hetkinä*. Useat niistä kirjoitettiin kuningas Saulin ajaessa häntä takaa. Yksi kirjoitettiin Siklagin tultua poltetuksi ja miesten pelätessä vaimojensa ja lastensa puolesta. Yksi kirjoitettiin sen jälkeen, kun hänen syntinsä Batsaban kanssa paljastui. Mitä sinä teet merkitäksesi nuo 'kiintopisteinä toimivat' ihmeet tai kokemukset Herran kanssa? (* 1. Sam. 21:10-15/Ps. 34/Ps.52, 1. Sam. 22:1-5/Ps. 56, 1. Sam. 22:35/Ps. 35, 1. Sam. 24:1-8/Ps. 57, 1. Sam. 30:1-6/Ps. 4, 2. Sam. 12/Ps. 51, mainitakseni muutaman esimerkin).

Kun isäni jätti perheemme, se murskasi maailmani. Se myös murskasi minäkuvani, sillä monien lasten tavoin me syytimme itseämme äidin ja isän avioerosta. Luulin pettäneeni hänet sillä, etten tehnyt kotiaskareitani, en tervehtinyt häntä hänen odottamallaan rakkaudella ja innostuksella joka ilta hänen palatessaan töistä kotiin jne.

Keskeytin kaikki aktiviteetit tai en jatkanut niitä kovin pitkään 12-16 -vuotiaana. Reputin high schoolin ensimmäisen luokan ensimmäisen lukukauden matematiikan kaikkien arvosanojeni syöksyessä alaspäin. En vain välittänyt kenestäkään tai mistään enkä välittänyt itsestäni. Aloitin, sitten keskeytin partion. Aloitin ja sitten keskeytin sukellustunnit. Aloitin ja sitten keskeytin lentotunnit. Lista jatkuu. Olisin keskeyttänyt koulun, jos äiti olisi antanut, sillä en todella välittänyt siitä lainkaan.

Kun ystäväni Janny, joka on yhä hyvin läheinen ystävä Barbille ja minulle, johdatti minut Herran luo kertoessaan minulle Jeesuksesta saksantunneilla (sitten minä johdatin Barbin Herran luo), ripustauduin Isään. Saatoin tuntea muutoksen sisälläni, uuden innostuksen, epämääräisen laatuisen elämän tai energian tai rakkauden tai jonkin - se oli aivan uutta, mutta minua muutettiin.

Rakenna historia Jumalan kanssa

Minun elämäni oli arkitodellisuutta. Isäni oli todella lähtenyt tiehensä. En todella välittänyt mistään. Se oli totta ja se oli sisäistä, syvällä sisälläni. Nyt yhtäkkiä Hän oli siellä, kertoen minulle Sanassa, että Hän rakasti minua ja Hänellä oli tarkoitus elämälleni. Mutta yhä kamppailin uskoakseni Häntä, koska en nähnyt mitään todistusta suunnitelmasta tai tarkoituksesta. Odotin suurta 'hujausta' ja yhtäkkiä sisäinen kipuni olisi parantunut. Ehei!

Oli pieniä 'kiintopisteinä toimivia' kokemuksia, parantumisia ja ihmeitä, joita näin, yhteensattumia, jotka olivat enemmän kuin pelkkää sattumaa, tuntemuksia, joita koin syvällä hengessäni, ja jotka yksi kerrallaan rakensivat Jumalan historian minussa, ja hitaasti aloin uskoa Hänen mielipiteisiinsä minusta samalla päästäen irti siitä, mitä minä olin ajatellut itsestäni.

Muistan puhuneeni Isälle eräänä päivänä ja sanoneeni näin: "Isä, tarkoitukseni ei ole vaikuttaa kiittämättömältä tai mitään sellaista, mutta onko tämä nyt tässä? Olin olettanut sen, että syntyy uudesti ja että olet sisälläni olisi... voimallisempaa... enkä voi kiistää sitä, että jokin minussa sanoo, että on enemmän... Onko se totta?" (Itse asiassa rukoilin noin ollen pelokkaampi silloin kun koskaan rukoillessani ja kysyessäni Isältä, onko tässä kaikki!)

Sitten Janny ja hänen poikaystävänsä (hänen tuleva aviomiehensä) kertoivat Barbille ja minulle Pyhän Hengen kasteesta. Kun vastaanotimme sen, koko maailmamme muuttui. Sana

tuli eläväksi. Tuosta epämääräisestä tietoisuudesta Hänestä sisälläni tuli ensisijainen läsnäolo siinä määrin, että mihin aikaan tahansa päivästä tai yöstä voin vain siirtää huomioni henkeeni ja tuntea Hänet siellä - vaikka tuon tekemisen prosessi kesti suurimman osan high schoolin viimeisestä vuodestani.

Juuri silloin huono minäkuvani haalistui Hänen minussa läsnä olemisen TODISTUKSEN valossa. Järkeilin, etten voi olla niin huono, koska Jeesus kuoli puolestani. En voi niin huono, koska Hän on pannut Henkensä sisälleni... ja tuo todellisuus yhdistettynä kirjoitettuun Sanaan, yhdistettynä eri ihmeisiin ja todistukseen Hänen toiminnastaan elämässäni toi minut pois emotionaalisen ja mahdollisen mielen sairauden partaalta.

Se on prosessi, mutta meidän täytyy 'pohtia leipiä' omassa elämässämme todisteena Hänen rakkaudesta, Hänen pysyvistä läsnäolostaan ja mukanaolostaan elämässämme, ja sitten alkaa uskoa Häntä enemmän kuin mitä me uskomme itsestämme.

Näinä lopun aikoina ihmiset tulevat yhä enemmän sairaammiksi emotionaalisesti ja mieleltään. Kuinka monta kertaa olet ihmetellyt, mitä tekisit, jollei sinulla olisi Jeesusta tuona Kalliona elämässäsi? Tapa säilyttää emotionaalinen tai mielen terveys tai toipua niihin liittyvistä on keskittyä aina uudestaan tuohon ehdottomaan rakkauteen ja pakottaa kaikki ajatuksensa palaamaan tuohon rakkauteen. Hän on panostanut meihin tulevia maailmanaikoja varten... ihmeellistä armoa!

Tämä päättää tämän sarjan, mutta asiaan liittyvä aihe ensi viikolla... siunauksin!
John Fenn